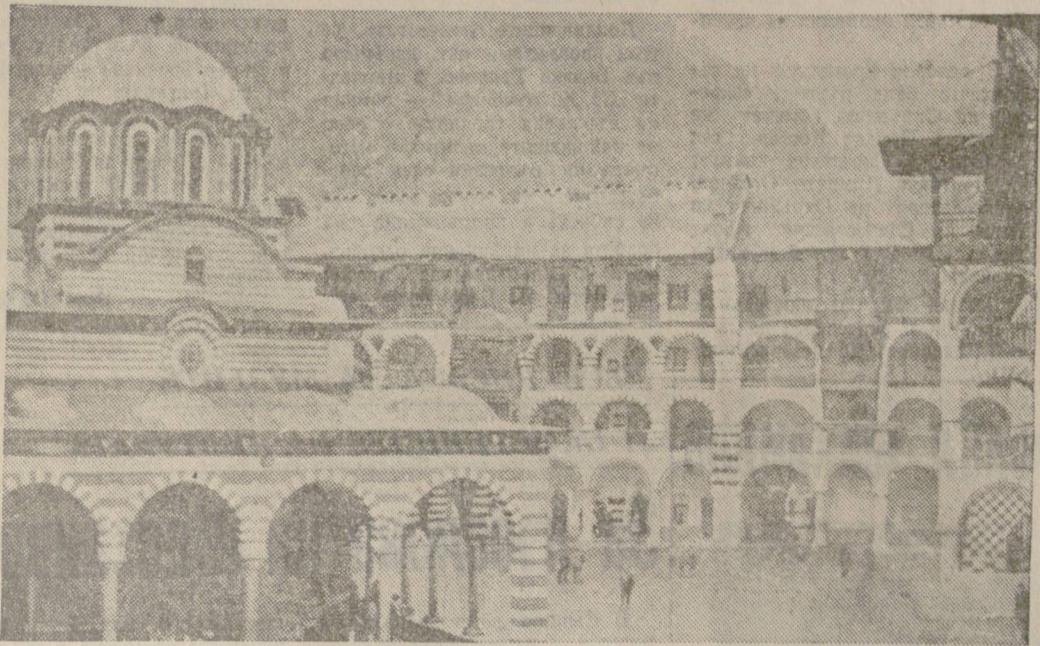

ПРАЗНИК НА ПОЕЗИЯТА

Той се утвърди в нашия живот и всяка година, на първия неделен ден от октомври, събира хиляди почитатели. Тази година празникът е посветен на поетите от Първата българска държава и ще се чествува в Рилския манастир на 5 и 6 октомври. Тържественото откриване стана снощи с поетичен речитал в салона на Театър 199 — София. Тази вечер празникът ще се пренесе на Рилския манастир. Тук ще бъде запален огънят на поезията и ще се състои голямо литературно четене, на което ще бъдат обявени литературните награди за 1968 година. Програмата за тържествата предлага богато разнообразие и на следващия ден.

СЛОВО ЗА КРАСОТАТА

Как ли би изглеждал светът без поезия?

Представте си осъществени всички мечти за добър живот. Представте си тихия град на бъдещето. Без гърмящите превозни средства, които късат нервите, смущават нощния покой, съкратяват живота ни. Представте си града на бъдещето, жилищата му, в които просторът и уредбата, уютът на изкуствения климат са безмълвни стражи на покоя ни. Представте си завода, в който работите, седнали пред телевизията, пазете управлението. Наблюдавате производствения процес, но не за да го контролирате (той се саморегулира), а просто за да сте в атмосферата на произведението. Тя да ви подтикне за изобретение на нещо ново, още по-хубаво. Вие творите пред екрана, на който се самосъобщават частите на най-сложна апаратура. „Еврика!“ — извикват възторженно. И ето: системата от електронни устройства превръща за минути идеята ви в прецизен проект. Проверка. Научен свят. Производствен съвет. И само след дни заводите-автомати работят още по-бързо, още по-точно, още по-съвършени апаратури и предмети дават на човечеството.

Представте си колежите, приятелите си. Те, съвременно усмихнати, с очи, които не могат да крият ала мисъл, са готови да споделят с вас своето откритие. Не се страхуват, че ще го откраднете. Думата „кражба“ е извърлена отдавна от речниците. Няма и крадци на идеи. Твори и живее безименният горд човек на бъдещето! Безимен и велик като творец на народната песен, на старата литература, чиито песни ще прозвучат сега, сякаш дошли от българската древност да вдъхнат свежестта на Рилската пустиня, да надникнат в килията, която ги е благословила за живот. Хората на бъдещето, като хората на Златния век на старобългарската култура, като апостоли на Възраждането, като безименните герои на Шипка, на Мъглиж и Войчиновци, на Търновския балкан и Драва — тези нови хора, тези добри българи ще се чувствуват длъжни да дадат на Родината, на света, на човека всичко, каквото знаят и могат, без да искат нищо повече от това, което им е нужно, за да живеят, за да творят.

Но представте си, че хората на това светло утре са забравили Ботев и Смирненски, Яворов и Дебелянов, Вапцаров и Пеню Пенев или което и да е име, изпълващо

днес нашите души с красотата и правдата и със светла вяра в непобедимостта на светлината и правдата.

Не! Хората не могат да забравят поезията! Те няма да я забравят! Животът без поезията е немислим!

Ще стане той по-съвършен — външният и вътрешният живот на човека. И колкото повече се усъвършенствува той и човекът, толкова по-необходими са на хората думите, които се раждат само тогава, когато от молива до сърцето пътят е безпрепятствен, чист и светъл. Искрени думи — отклик на богата мисъл и щедро на любов сърце.

Как ще забравят хората на бъдещето поезията? Та нали вярваме в това бъдеще с вярата, вдъхната ни от нея — поезията. Та нали хората стават годни да прекратят прага към бъдещето, защото тя, поезията, изгаря родилни тегла на миналото. Та нали тя, голямата поезия на светлото комунистическо утре, ще звъни в сърцата с верния глас на „Дни на проверка“.

На път!
Човекът е човек тогава, когато е на път!

За да няма застой. За да не ни гали предателски приспивната нега на самодоволството. За да е вечна тревогата на откривателството. За да е безкрайна любовта и светлата ненавист. Защото голямата любов към прекрасното не може да се роди без изгаряща ненавист към грозното.

Не! Да бъдем спокойни за поезията, да вярваме в нейното безсмъртие. И да бдим над нея! Защото тя е изворът на светлината. Защото всеки здрач на човечеството е поленявал мътните си пипала по лазура през кървавия пламък на кладата, кладата за поезията. Сякаш калените в доменната пещ на душата мисли и чувства могат да бъдат изгорени!...

Хора, за да не бъде никогла западена кладата, нека помним думите на Юлиус Фучик към нас, отравени през примката на бесило:

— Хора, обичах ви. Бдетел! За да няма клади! За да светят в нощта звездите на небото и земните звезди — петолъчни червени! За да тра сират те пътя на човека към Космоса и към оня Червен Олимп, където животът ще бъде щедър и хубав не само защото и камъните ще се пре връщат на хляб, а защото са мият той. ЖИВОТЪТ, ЩЕ БЪДЕ ПОЕЗИЯ!

М. МИХАЙЛОВ

УСПОКОЕНИЕ

Стареем в жилища уютни, погребваме си младостта, с пердета двойни изолираме се от пролетта и есента. Потъваме във каналета с фурнир изънцен, с донарен и не усещаме как бавно като цветя във суша мрем. Природата с сезони пъстри от нас незърната живей, цвятът цветя и пент птички, но чувството във нас не мей. А искам с порив да изтичам — гората блика ме зове, но топлият уют отвътре ме тегли: тука си добре! И сядам бавно на дивана и скръствам двете си ръце. Спокойно гледам във екрана и чувам равномерно бие дрсипраното ми сърце.

Христо МЕДНИКАРОВ

На път

Пътuvat облаци.
Пътuvat бури.
Снегът пътува и се влива в мен.
И аз се вливам в него,
аз не бързам
от хладни капки дъжд
да се спася. . .
О, нека всеки облак ме обвие
и нека всеки вятър ме завей. . .
С любов съм пълен.
Пълен съм със нежност,
със облаци,
със бури,
със слънца. . .
Пътувам аз —
земата с мен пътува
далече някъде към вечността. . .

Димитър ЛЕФТЕРОВ

В манастирското книгохранилище

Ръкописи,
остарели ръкописи,
не сгрещи ли в кръстопътя моя път?
Небеса ще наиде ли и мойта мисъл
в пожълтелите ви гръд?

Не сгрещи ли,
че загърби зад завой
и дъбравата със пролетни гнезда,
и ония тристеп погледа на моя
най-немирнен клас от всичките в града?

Не сгрещи ли моя път, че ме отведе
не на някой шумен кулокран,
а сред ваште тихи,
романтично-бледи
страници, пропити с восък и тамаля?

Отиват, отиват нататък...

До старата мелница спира
накъсан от сенките път.
Под клоните извор извира,
на клоните косове спят.
В разбудени стъпки на хора
се блъска смехът на деца.
Изгълва се с вятър простора,
а вятърът носи слънца.
Към тебе ги носи, към тебе.
Те светят в коси и очи,
те слезат от острия хребет
и цялата пустош мълчи. . .
...Под белите нощи, когато
шурците разплакват ръката,
ти падаше в моите обятия,
тъй както в тревата дъжда.
Не помниш ли? . . . Всичко
е тука —
реката, върбите, брегът.
Посрещат ме хората смугли,
пресича ме техният път.
Отиват, отиват нататък
годините — цигани зли.
По пътя каруците тракат —
две шарени, пъстри коли.

Янислав ЯНКОВ

ПРОШАВАНЕ

„Това ще е! . . .“ — старичката прошепна.
И двете й напукани ръце
синят поглед едрихте си шепи,
притисна ги до мъжкото сърце.
И чухме как я молеше да тръгне,
че той с години е зовал: „Ела!“,
че го души и пари като въглен
раздължата със майчината длан.
И тъжен, на изгнание обречен,
разказваше й пак, за кой ли път,
за винуцата, гдето надалече
от нея непогледени растат. . .
Но майката главата си поклати —
студен е оня чуждоземен град.
А тук, когато легне и в земята
над нея родни буки ще шумят. . .
Че няма по-добро от родна стряха
и бащиният праг, че е един!
Последните минути се топляха.
И снажният като Балкана син
над майчините пръсти се разплака.
Така пред буря облакът расте
и после всичко се удавя в мрака. . .
Той хлипаше на глас като дете.
Мълчаха хората, смутени, бледи.
От мъка и небето заръмля.
И беше страшно, страшно да се гледа
прощаването с родната земя.
Виктория ГЕНОВА

Разминаване

Пак в дланта ми тежи билетът,
пак ме грабва бързият влак,
пак зелени семафори светят
през насечен от релсите мрак.

И пътувам — от всички забравен
и забравил за всички. . . Сам!
Сам, пронизан от грохота равен
на трансервите: та-там, та-там.

Там, където боботят вълните —
черноморските сини вълни;
там, където дори от звездите
бавна музика нощем звъни. . .

Бърза влакът. Запалвам цигара.
До прозореца пуша. . . Мълча.
И внезапно на някаква гара
виждам мама с букет и бохча.

„Мамо! Мамо!“ — крещи в тъмнината,
блъскам потните мътни стъкла.
„Мамо, мамо!“ — гласът ми се мията,
смазан от тежките колела.

Влакът бърза, лети, не спира,
като в пещ в въздухът нажежен.
Боже мой, в глухата ми квартира
утре мама ще пита за мен!

Ще я слушат масата и кревата,
Тя ще седне сама. . . Ще мълчи.
И ще гледа все към вратата
с тъжни, с много тъжни очи.

Нещо в мене пламти и стине.
Викат релсите: ти си лош, ти си лош!
А навярно мама си мисли: „Сине,
ти къде ли си в тази нощ?“

Аз пътувам, мамо. . . Прощавай!
В тая свят на пътища и ветрове
просто някога се разминават
майки със своите снове.

Матей ШОПКИН

ПОВТОРЕНИЕ НАВЕЛИКО ТЪРНОВО

Едно момиче е нарамило
прозоречното стъкло. Върви
по зеленясалите плочини,
със стъпки котешки върви.
Внимателно то пазни да не чуе
стъклото в някоя акация.
В зигзаг се движи между хората
и с „моля“ си пробива път.
А от стъклото в прави линии
изблква карамфили слънчеви
и кичат на момчетата реверите,
за пръв път предсегнали любов.
Вървя еднопосочно със момичето
и гледам през квадратното парче
люлеещи се двойни улици
и двойна кулата на Балдуни.

Велико Търново бе преповторено
в момичето
със посещо стъкло.

Пенчо КАРАЛИЕВ

ПОСЛЕДНИТЕ ШИШ МАНОВ ЦИ

ВЕЛА МУТАФЧИЕВА

(Продължение от бр. 118)

Тя воня нетърпимо чак до зимни
те студове, докато гарвани из-
кълваха остатъка очил месо,
втрещените злобно гни, та па
метникът заприлича на каменен
— гол и бял.

Сепнат от толкова много ужас
си пред собствения му праг,
крад Лазар потърси помощта
на босненския владетел —
Твърдо. Техният съюз пред-
виждаше третъ участник, царя
на българите. Тоя трети — те
не знаеха още — преживяваше
най-тежките си дни.

Едва седмици след Мурало
вата победа над Ниш в Търново
во пристигна турски пратеник.
Нека напомним, че посланията
между Търново и Бруса (по-
точно — и поредния походен
стан на Мурал) бяха твърде
редки. Веднъж в годината Шиш-
ман потвърждаваше пред на-
рочно турско пратеничество
своята васалска вяност и то-
ва изчерпваше връзките между
зет и шурей. Нито единият, ни
то другият считаха Шишманови
те уверения за съществени. За
двама им бе ясно, че Шишман
печели още една година време,
докато Мурал отлага с още го-
дина похода си срещу Търно-
вска България.

Но този пратеник — след
Нишката победа — нямаше да
се задоволи с клетви. Той поис-
ка подкрепа не на думи, а на
дело. Мурал бе замислил го-
лям натиск в западна посока и
събирал войска. А тъй като в
договора му с Шишман още пре-
ди петнайсет години бе залег-
нало такова условие — търно-
вският цар да изпраща войски
под турско знаме — Мурал на
стояваше то да бъде спазено.

Преди петнайсет години, ка-
захме. Веднага се поставя въ-
прос: защо цели петнайсет годи-
ни, при глуда за една войниш-
ка бройка в повече, Мурал не
бе изискал българска войска?
Защо сам той — победителят
през 1371, наложил онези усло-
вия — по-късно негласно бе
приел бойния договор да се
превърне в договор за взаимна
ненамеса? Не бе ли така сам
унищожил плодотвора от Черно-
менската си победа?

Това е наистина необяснимо
и необяснено. Може би Мурал
не е призовавал обещаната му
българска войска, защото меж-
дувременно — през казаните
петнайсет години — воювал
именно срещу българи, та се е
боял, че Шишмановите дружи-
ни ще му отворят повече рабо-
та от крепостите из Големия
път. Може би затуй, пом зае
Ниш — последната крепост за
падно, населена с българи —
той веднага напомни бойните
условия, подписани през 1371.
Изглежда приемливо, макар и
само предположение.

Но нека допуснем и друго:
до 1387 Мурал май гледаше да
не разчита на подчинени хри-
стиански владетели. Освен Шиш-
ман, не бяха още участвували
с войска в походите му и Мар-
ко, и Константин от Велбъжд.
Тогава пък се поставя въпро-
сът: защо точно през 1387 Му-
рал настоя за такова участие?
Отново ще гадаем. Може би
той бе усетил да се намира ед-
но ново явление — военни съю-
зи между югоизточните владетели
ли срещу му. За да го среже
още в зародиш, той трябваше
да ги хвърли един против друг,
да ги окървави взаимно. Само
така би осуетил тяхното опас-
но разбирателство. Едва ли в
противосръбския поход, който
замисляше, Мурал е разчитал
кой знае колко на българите.

Но участието дори на един
Шишманов войник в тая поход
щеше да издълбае пропасть меж-
ду Търново и Раса. Впрочем,
пратеникът от началото на 1387
година, бе натоварен със зада-
ча не толкова военна, колкото
политическа. Вече без надомлъв
ки Шишман трябваше да се оп-
редели — е ли той наистина
турски роднина и съюзник?

— Да, да! — по навик отго-
вори Шишман, защото се надя-
ваше, че и тая път работата
ще свърши при думите.

— Много добре! — беше за-
ключил пратеникът. — Нека тога-
ва Мураловият зет изпрати про-
летес дружините си под Ниш,
за да потеглят оттам срещу
Сърбия.

Има много преломни мигове,
които историята сякаш недо-
вижда. Това е точен пример
за един от тях. Българската ис-
тория подминава известното
(турско известие), че през 1387
г. Шишман отказва войска на
Мурал и ги обеща на Лазар и
Твърдо. Тук тя жестоко гре-
ши и определеното „жестоко“
употребяваме не по навик, а
тежко от съдържание. Жесто-
ко е наистина, че историята не
записа с главни букви това
Шишманово решение. За него
бе нужно съвсем не по-малко
душевно напрежение, доблест
и дързост, отколкото за много-
хилядна битка.

Впрочем, нека изправим
грешката й, като напомним то-
чното разположение на силите
в Югоизтока през 1387.

Мурал бе овладял за четвърт
век крепостите из Големия път.
Вече нищо не му пречеше бър-
зо да придвижи войска от Ана-
дол чак до Ниш. Като изклю-
чим Ларипрад и околностите му,
всичко южно от Хем бе негово.
Търновска и Видинска Бълга-
рия се допирала с цялата си
южна граница о владенията му.
Съюзниците на Търново — Ла-
зар и Твърдо — се намираха
през една земя — Видинската.
Освен всичко, от Ниш до Дуна-
ва е два дни конски ход. За
два дни поход Мурал би огле-
дил Видин от Сърбия (което,
както ще видим, той счете за
своя първа задача). Освен всич-
ко, Мурал беше не след Плоч-
ник, а преди него. Тоест — не
накърнено победоносен през
последните години. Освен всич-
ко, като махнем твърде далеч
ните му съюзници, Шишман
имаше за враг не само Мурал.
Отвд Дунава го наблюдаваха
недоброжелателно власите, във
Видин царуваше враждебният
му брат.

Тези подробности напомняме
не за да оневиним Шишман,
срещу когото част от историята
намеква обвинение: чакал, ча-
кал, та дочакал. На което дру-
га нейна част противопоставя
неубедителния образ на витяз
Шишман — сражавал се той по
всички проходи и твърдини. „Ге-
рой ли е Шишман или страхлив
вещ?“ — този въпрос задават,
колкото и странно, не днес.

Нито едно, нито другото —
трябва да се отговори търпели-
во, като на деца. Че не е герой
(личност, която бърза да се
сбие и загине час по-скоро и
името на висша цел — нали то-
ва е разпространеното схващане
за героизъм) доказва поведение
то му до 1387. Шишман наисти-
на е чакал, печелел
време, хитрувал дъл-
боко или плитко, търпял удари
върху царското си достойнство,
надявал се е безнадеждно. А, че
не е страхливец, доказва пък не-
говото поведение след казаната
дата.

До 1387 Търновското царство
изкаква промяна в събитията,
заслонило зад договора си с Му-
рал. Изкаквайки, то е пристъп-
нувало при нещо болезнено-мъ-
чителено: гибелта на българската
свобода южно от Хем. Първия
миг, в който Шишман се убеж-
дава, че има съюзници (защото
туй е и първият миг, когато те
не може да не му бъдат съюзн-
ници, застрашава ги съвния
враг), той напуска прикритието
си и нарушава договора с Му-
рал.

Ще рече, онова чакане-чака-
не е било не просто плахост, не-
вяра в собствените сили. То е
имало цел и срок. Целта му е
била турското нашествие да за-
сегне не единствено българите;
спокът му до първия боеви съю-
з между пряко заплашените.
Един от тримата в този съюз
веднага става Шишман.

Днес туй се нарича полити-
чески реализъм и към него се
стреми много и голямо. Когато
днес някой пропъсне сгодния
миг, намираме му извинения;
мъчно наистина се долавя на-
стъпването на решаващ истои-
чески миг. Шишман го чулчи с
точност до седмици и пак да му
отчитаме заслуга. Кой знае за-
що, от миналите личности изис-
ваме много повече, отколкото от
настоящите. Също, като че оми-
не са били настоящи или тях не
ще станат минали.

(Следва)

Нови високопродуктивни сортове пшеница

НЕОГРАНИЧЕНИ ВЪЗМОЖНОСТИ НА НОВИТЕ СОРТОВЕ • ДОСТОЙНИ ЗАМЕСТНИЦИ НА „БЕЗОСТАЯ 1“ • БЪЛГАРСКАТА СЕЛЕКЦИЯ — НА СВЕТОВНО РАВНИЩЕ • „РУСАЛКА“ — ПО 947 КГ ЗЪРНО ОТ ДЕКАР

През последните години нашата и световната селекция за регистрираха добри успехи при получаването на нови, още по-продуктивни сортове пшеница. Най-масовият сорт пшеница у нас „Безостая 1“ притежава богат комплекс от ценни стопански и биологически качества. Неговите предимства са вече много добре познати на всички. Но този сорт има и недостатъци — чувствителен е на някои болести като брашнеста ма на, фузариум и кореново гниене. Понася по-лошо ранните пролетни засушавания. Продуктивните възможности на неговия клас са сравнително ограничени (рядко дава четвърто зърно в класче). А и устойчивостта му на полагане, особено на висок агрофон и при поливни условия, не е най-висока.

Тази година добри резултати бяха получени от сорта „Ранная 12“. Те се дължат предимно на неговата раннорелост. Той узрява с 5–6 дни порано от „Безостая 1“ и по-добре устоява на продължителното пролетно засушаване. Притежава по-висока устойчивост на кафява ръжда, но се напала от жълта ръжда и е особено чувствителен на фузариум по класовете. Стъблото му е по-слабоустойчиво на полагане от това на „Безостая 1“. Показва добра зимостойчивост. Зърното му е по-дебело, с много добри хлебопекарни качества. По сила на брашното обаче отстъпва на „Безостая 1“.

„Ранная 12“ успешно може да се използва като втори сорт във всяко кооперативно стопанство и безспорно неговите площи у нас в близките години ще бъдат увеличени значително.

В много райони на страната вече години наред добри резултати се получават от сорта „Сан Пасторе“. Главно и почти единствено преимущество на този сорт пред „Безостая 1“ е неговата голяма раннорелост. Но поради някои негови съществени недостатъци, като недостатъчна зимостойчивост, лошо качество на зърното и голяма рохливост на класа, „Сан Пасторе“ не може да бъде масов сорт. По-новите италиански сортове, които сега се изпитват у нас, като „Фрасино“, „Импетуозо“, „Сан Просперо“, „Маримп 3“ и „Валдикиана“, са слабо зимостойчиви и, макар че са високопродуктивни, е рисковано тяхното отглеждане на големи площи в Северна България.

Сега у нас се поставя на широко производствено изпитване друг италиански сорт — „Либелула“, с перспектива той да измести „Сан Пасторе“. По зимостойчивост се изравнява с него. Има по-ниско и по-устойчиво на полагане стъбло. Но преди да е достатъчно изпитан, много прибявява ще бъде да се предвидят големи перспективи за него, поради това, че е изключително доброкачествена пшеница, с по-ниски хлебопекарни качества и от на „Сан Пасторе“.

Изпитаните френски сортове пшеница „Лангедок“, „Шамбор“, „Палмарес“, „Магали“ и други показват висока класа на селекция, но имат този съществен недостатък, че са слабо устойчиви и дават силно недохранено зърно.

Особен интерес представляват новите съветски сортове на

акад. Лукьяненко — „Кавказ“, „Аврора“ и „Предгорная“. Тези сортове притежават всички положителни качества на „Безостая 1“, съчетани с по-висока продуктивност на класа и пълен имунитет към трите вида ръжди и брашнеста ма на. По продуктивност те надвишават „Безостая 1“ с 10–15 на сто.

Създадени са вече и наши високопродуктивни сортове пшеница, които по продуктивност се изравняват или превъзхождат „Безостая 1“. Освен това тези сортове притежават някои съществени предимства пред „Безостая 1“, като по-голяма раннорелост и устойчивост на болести. На широко производствено изпитване бяха поставени новите сортове на Института по пшеницата и съпътстващия край Генерал Тошево — а именно „Еритроспермум 19–16“, „Добруджа“, „Калиакра“ и „Феругеиум 2“. От тях изпъкна с добрата си ролостивост „Еритроспермум 19–16“, който в редица райони на страната дава по-високи добиви от „Безостая 1“.

С успех могат да отговорят на нарастващата нужда у нас от раннорелостни пшеници най-новите сортове на института — „Русалка“ (76–150) и „Рекорд“ (249–30). Те изключват и узряват с 10–11 дни порано от „Безостая 1“. Сорт „Русалка“ има много ниско стъбло (70–72 см) с изключителна устойчивост на полагане. Притежава много добра зимостойчивост, равна на № 301. Има имунитет на кафява ръжда и е високоустойчив на жълта ръжда и брашнеста ма на. Особено е подходящ за поливни условия.

През настоящата година в опит, изведен в института при поливни условия, сорт „Русалка“ беше единственият, който не полегна и даде рекордни добиви 947 кг зърно от декар, при 609 кг за „Безостая 1“, която полегна напълно. Сортът „Рекорд“ има също много ниско стъбло (75–78 см) с по-добра устойчивост на полагане от „Безостая 1“ и „Сан Пасторе“. Устойчив е на кафява ръжда. Най-ценното на този сорт е, че съчетава в едно раннорелостта на „Сан Пасторе“ с високото качество на зърното на „Безостая 1“ при еднаква добивност с тях.

Тодор РАЧИНСКИ
ст. н. сътрудник при ИПС —
Генерал Тошево

В района на гара Горна Оряховица се изгражда депо за дизелови локомотиви. През тази зима ще се намира под близките грижи на горнооряховски. Сл. М. МАНОЛОВ

Изгрев над Атеолу

Годината бе и скъперница, и щедра. Тя отпи от жизнените сокове на класовете и обедни рода им. Но едновременно с това наля в лозята едри и сонни гроздове. Окичи с плод овиоците градини. Стопаните от Дяскот, добри и опитни лозяри, тръгнаха на поход да приберат наспирната гроздовна реколта. Оживяха отново кърищата. С цялата си власт, с обаянието за селските труженици и с голямата си грижа за прибиране на плода настъпи

гроздоберът. . .
— Утре да не се успите, понаеряме! Шкартото изпрати във „Винпром“ — Лесичери — ми нарече бригадирът Марин Рашков, когато даваше лодичите на звеноводите за следващия ден.

Утрото в този ден дойде ясно и ведро, спокойно и тихо, с полъха на омалянен чернозем, аромата на узрели ябълки и блясъка на хехлибарените гроздове. Вървя по пътя, прорязващ лозята право на изток

и. . . срещам изгрева. В тая утрин той ми се струва така хубав, приказен. Изгрев над Атеолу, едно от най-високите места в землището на Дяскот, с хубавите лозя на стопанството, отрупани с големи гроздове.

Първи са дошли работниците с камиона.

Неколцина млади и яки кооператори натоварват завчас камиона и той „отлетява“ към Павликени. В ранния утринен час откъм Дяскот се задава вече керамът от хора. Идват гроздоберачките — млади и стари. Облечени чисто. Закичили на главите цветни за брадки, весели и жизнерадостни те изпълват лозята.

Наскоро от лозята към нас, където беше приемателният пункт, заизлизах напълените фейдери с грозде. Зае новодът Кирил Хинов е неспокоен.

— По-скоро вземайте касетите. Стоваряйте анимално. . . . Пазете пращца. . . . Гилото от делайте.

Оживеният разговор позатиха, за да отстъпи място на отиващото ширкане на ножичките. От запад отново забоботи камион. Шофьорът Димитър До не пак бързаше. Още по-сръчни са и работниците на камиона Петър Даскалов, Кирил Серафимов и Митю Минчев. И в тоя ден много — камион след камион, стотици, хиляди килограми добродостъпно грозде за износ. Стрцата на хората са пълни с надежда и радост. . . .

Генчо ТОДОРОВ

ния противник, подклаждан от класови интереси.

Спомням си такъв случай. Организирах събрание в една бригада за разъяснение на някои стопански задачи. Казвам, че се поставя задачата да се получи по 1000 л мляко от крава. Става един кооператор, шегат жия, необуен в мероприятията, и се провиква:

— Ей, другари, имате ли представа — 1000 л мляко са това? Ами, че тя цялата крава да сложим в една каца от 1000 кила, няма да я напълни!

Кооператорите се разсмяха. Трудно беше да ги убеди. че в съветските колхозни получават няколко пъти по 1000 л от една крава. Но дните вървяха. Бавно, но сигурно, успехите идваха. Времето и предимствата на кооперативния строй победиха в наша полза. . . .

Един ден, когато в нашето стопанство получавахме вече по 2500 л мляко от крава и бе поставена задачата за 3000 л, спрях този необуен някога кооператор и го запитам:

— Е, какво ще кажеш сега за хилядата литра мляко? Кравата дали ще изпълни кацата от 3000 л, а?

Той се засмя смутено и отговори:

— Ами, какво да кажа, толкова разбирателство тогава от животно!

И сега, когато празнуваме юбилейната 20-годишнина от учредяването на нашето стопанство, ние отглеждаме изминатия път, изживените трудности, оставили дълбоки следи в съзнанието ни, и с охота разказваме за тях на по-малките. Онова, което ние създадохме за 20 години, е толкова голямо, толкова убедително, че не е нужно сега да доказваме предимствата на кооперативния строй, правотата на голямото дело на Партията — крило над Родната и нашия народ.

Минчо МАРИНОВ

СРЕД ПЪРВИТЕ

Между многото бригади, включени в движението за комунистически труд в ДИП „В. Мавриков“ — Велико Търново, се отличава със своята образцова работа бригадата с майстор Петър Бакалов и профгруппор Божан Шумбаков от предачния цех. Досега от бригадата никой не е напуснал, няма безпричинни отсъствия и през този период не е имало месец или тримесечие да не бъде изпълнен производственият план. Всеки представител на малкия колектив познава техническото състояние на осем десетте машини и е готов да работи там, където го поставят. Ето защо в отделни месеци и тримесечия бригадата постига по 15–18 на сто надпланова натурална производителност. Решил през юбилейната година да завоева звание то за комунистически труд, а също така паспорта на победата и юбилейната значка, колективът се стреми все по-добре да изпълнява всички свои задължения.

Др. Велес

НА ПРЕГНАТИ ДНИ

Една от друга по-неотложни са работите на полето. Гроздето трябва да се прибере бързо, на време трябва да се освободят за сеитба площите на царевичата и захарното цвекло. Жълтнали са се и тютюните. Всичко чака работливите ръце на долинските кооператори и механизатори, затова всеки ден трудовото напрежение расте. На полето излизат всички — работят пенсионерите, учениците. Един белят царевича, други вадят и обрязват захарно цвекло. Добре се използват и машините, и транспортната техника. Трактористите Милан Горсов и Иван Трифонов в тези дни нямат покой. От ранна утрин до късна вечер те са на работните си места. За бързото освобождаване на площите от пролетниците упорито се трудат бригадите за комплексна механизация на Ангел Грозев и Йордан Цачев.

П. Генков

Уважение, спечелено с трудолюбие

След оня ден, когато в съвета в с. Бълковци пристигна вестта, че боенят Петко Стефанов от махала Дърлевци е загинал в Отечествената война, животът на Мария Петкова ста на труден. Най-голямото от трите й деца, Стефчо, бе едва на 6 години. Но благодарение на всеотдайността на майката и на помощта на народната власт децата израснаха и намериха своето място в живота.

Трудолюбието на Стефчо познаваха не само хората в родната му махаличка, но и в района. Като поотрасна, той бе утеша и надеждата на майката си. Стефчо й помагаше — ще научи урочите си и ще се залови с някоя домашна работа. През лятото, когато изкараше на паша воловете и имаше повече свободно време, с часове наблюдаваше минаващите по криволичещия път в Боаза автомобили. Спре ли някой, той е там — с нескрита радост го оглежда и опипва и детските му мечти го огнасят на коримлото. В казирмата дисциплинираността му спечелва уважението на командирите. Те не пренебрегват молбата му да премине в автомобилна част.

Само два дни Стефан се задържа в ктми след завършването си от казармата. В ДАП — клон Елена го приеха веднага на работа като шофьор на ГАЗ–51. Колегите му много скоро оцениха неговата сериозност и трудолюбие, обича към професията и всеотдайността му в работата. Не мина много време и Стефан застана зад волана на ЗИЛ–164. Няколко години той пътува по стръмните горски пътища, където трудностите и негодите са много. И на всички правеше впечатление, че без работа не остава. Докато натоварят колата ще притегне скобите на ресорите и карусерията, ще забърже мотора.

Неотдавна в клон пристигнаха нови самосвали ЗИЛ–555. Един от тях бже Стефан Петков. Сега, на който обект да отидете, за него ще чуете само добри думи. Ръководството на клонна цени неговата дисциплинираност и скромността му.

За добрата си производствена дейност — редовно изпълнение на месечните си планове 104 на сто, за реализираните икономии, шофьорът Стефан Петков неведнъж е излъчван за ударник и награждаван. Миналата година бе първенец в състезанието за майсторско управление. Любова му към професията и неговото трудолюбие му помогнаха да остане в елита мечта. В новия му дом в Елена щастливо растат трите му деца, в този дом и майка му, баба Мария, има своето щастие и радост.

К. ВАСИЛЕВ

БТР „Стройпътмаш“ — гара Дебелец, окръг Великотърновски, СЪОБЩАВА

че се занимава с проектиране, конструиране, изработване и изпитване на прототипи на строителни и пътно-строителни съоръжения.

ИМА вакантни длъжности за:

стругари
шлосери
елентроженисти.

работещи по повремениа преминална система на заплащане. Същите на основа на многофакторната система на заплащане получават до 45 на сто върху основната заплата допълнително възнаграждение.

ПРИЕМА конструктори и технологи със завършено средно техническо и висше образование.

Постъпване веднага. Справка: „Личен състав“, телефон 23–01, вътрешен 16.

5–5

ГРАДСКИ ПРОМИШЛЕН КОМБИНАТ

— ВЕЛИКО ТЪРНОВО

ТЪРСИ:

Дърводелци-сголари и мебелисти от I до VI разред

Стругари — от I до VI разред

Шлосери — от I до VII разред

Матричар — от V до VII разред

Окисженист — от V до VII разред

Справка: завеждащ „Личен състав“, тел. 64–44.

— При нас основни дейности са търговията и обществено хранене — обясня той. — Но какво по-особено има тук. Главното са нашите хора, нашите търговски работници. Те непрекъснато търсят, проучват, общуват с клиентите, строят се да задоволят всяка тяхна нужда, да стигнат до същата им. . . .

Искаше ми се да заобиколя цифрите, защото много читателски казват: досадна „Ех, тия цифри. . .“ И все пак когато разговаряхме с председателя Барудов за изминалото осеммесечие аз запомних цифрата 887 000 лева — това е цифрата на преизпълнения план за стокооборота в търговията на дребно.

Сега търговските работници от Кесарево са в един от най-важните моменти на своята работа през годината — стягат се за зимата. Зареждат магазините с топло облекло и обувки, с хранителни стоки.

Генчо МУСИНСКИ

ЩЕ ЗАСЕЯТ В СРОК

Настъпи един от най-напрегнатите месеци за механизаторите. Наред с прибирането на пролетниците те подготвят за сеитба и площите, определени за пшеница и ечемик. Механизаторите от ТКЗС — Павликени работят упорито — опат и дисковат блоковете, а започна и сеитбата. От няколко дни в блоковете и на трите участъка — Павликени, Недан и Патреш, навлязоха редосеялките.

Много преди започването на сеитбата бе помислено за сортовия състав. Специалистите в стопанството се ориентираха към високопродуктивните сортове пшеница „Безостая–1“, „Сан Пасторе“, „Ранная–12“ — за изпитване и ечемик „Аджер“.

Механизаторите са дали обещание да приключат със сеитбата до 25 октомври, като засеят 17 000 дека пшеница и 5000 дека ечемик. Добра подготовка за изпълнение на това обещание е използването на нови машини и редосеялки, както и ентузиазмът на самите механизатори.

В. Иларионов

НЕЗАВИСИМА БЪЛГАРИЯ

На 22 септември (5 октомври) 1908 г. в историческата църква „Св. 40 мъченици“ — Велико Търново тържествено бе обявена независимостта на България.

С обявяването на независимостта били отхвърлени позорните каузи на Берлинския договор, които тридесет години след Освобождението държали България в положение на васално княжество. Тридесет години държавният суверенитет не бил признаван. Затова българският народ посрещнал с голяма радост провъзгласяването на българската независимост и ситал, че това е справедливо народно дело, дело на национална чест и достойнство. За разлика от народа, буржоазните среди не виждали в това нищо друго, освен обявяването на България в царство и Фердинанд за български цар.

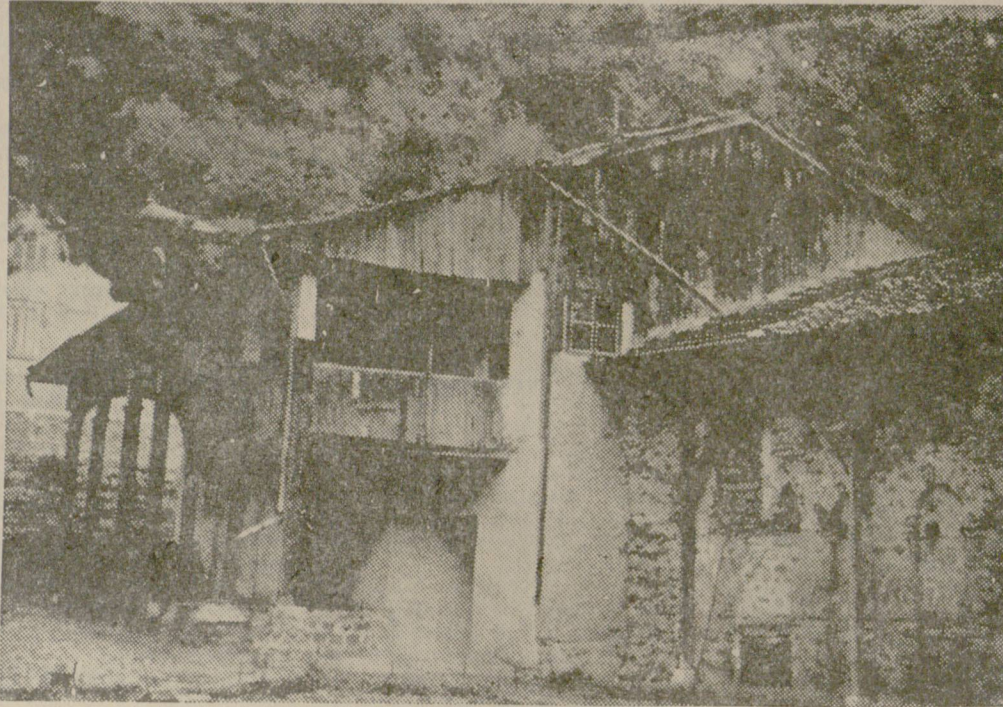
Живите участници в Априлското въстание от с. Бяла черква, още живеещи с идеалите на народа за демокрация, изпратили приветствена телеграма не до Фердинанд, а до правителството. В телеграмата ня мало нито дума за царя. „Ние, живите поборници от въстаническата чета, се казва в телеграмата, която през 1876 г. се бори при Дряновския манастир с Фазъл паша за отечествената свобода, днес сме в неопишима радост, защото дождахме да видим осъществяване на нашия скъп идеал: пълна независимост на отечеството ни. Да живее и напредва свободна и независима България.“ Телеграмата била подписана от 24 души поборници.

С акта на 22 септември буржоазията правела крачка напред към постигане на националните идеали. В международно отношение тя очаквала нови икономически придобивки, бързо и широко развитие на капитализма. Заедно с това се укрепвал монархическият институт в царство, с което буржоазията щяла да засили и централизира своята политическа власт.

Независимо от всичко това, обективно актът на 22 септември има прогресивно значение. С обявяването на независимостта се постигнало окончателно национално обединение на Северна и Южна България. Независимостта на България и обединението са от национален интерес.

В името на справедливото народно дело великотърновските граждани посрещали обявяването на независимостта с особени чувства на национална гордост и достойнство. Не без основание — нали тук в старата столица, градът на Асеневци, градът, в който пет века тлеела искрата на надеждата за свободата — се обявява независимостта.

Във Велико Търново и сега живеят много съвременници, които разказват за деня, в който празнично украсеният град

Църквата „Св. 40 мъченици“, където е обявена независимостта на България

първ развял трицветното национално знаме. За този ден е било възложено на 28-годишния тогава Леон Филипов да напише лозунг, който бил поставен на входа на Царевец. Градът потънал в празнична украса, в цветя, знамена. Килими се спускали от балконите. Така разказва Неда Петрова Горбанова, която тогава е била на 25 години.

„Хубав слънчев есенен ден — започва спомена си Г. А. Медникаров, бивш учител, също съвременник на събитията. — Оживено движение по главната улица на града, оживени разговори между гражданите. По главната улица се движат войскови части, празнично облечени, начело с военна музика се отправят към Асенова махала. В 9 часа влакът с официалните лица пристига. Гостиите потеглят пеша към църквата „Св. 40 мъченици“. Тук се отслужва молебен и се произнася приветствена реч. Тук се обявява независимостта на България.“

От това място под звуците на военната музика към Царевец потеглят шестима. А там вече се е стекъл хиляден народ.

Вечерта — четем по-нататък в спомена на Г. А. Медникаров, — градът е празнично осветен от фенери. Пред общинското управление се извиват кръщени хора. Свири военна музика. От бивши, поставени по главната улица, безплатно се раздава анио.

До късно през нощта продължава празненството, народното веселие.

Народът е искал и е бил готов да защити националното дело, извършено под покровителството на Русия, явявал е в него. Но твърде скоро ставя ясно, че с обявяването на независимостта се засягат правата и свободите на трудещите се. „Тази политика (става дума за новото положение след обявяване на независимостта) означава за пролетариата увеличаване на данните, поскъпване на живота и намаляване на работническата заплата“ — пише сп. „Ново време“ от 1908 г., кн. 11. Това тежко положение се отнасяло и за останалите трудещи се, за целия български народ.

Т. ДРАГАНОВА

и. с. в Окръжния исторически музей

Алексей БАНДУРА
в „Заря полтавщини“, гр. Полтава

Хумористичен разказ

Аз съм женен. Жена ми Алла е съвкупност от множество добродетели. Изглежда на този свят няма мъж, който би останал равнодушен, след като огледа от краката до главата. Алла умеє да приготви вкусен борш. А какви пирожки пече! Не ти е работата! А да разговаря със съседите — еша си няма! Ако пък трябва да се скара на някого, прави го така мило, че той никога няма да се обиди.

Но който иска да има цялост на представата за своята жена, трябва да знае, че тя е много ревнива. Някои считат ревността за обрпатна страна на любовта. Може и така да е. Но аз даже и на враговете си не желая да имат работа с тази страна. Аз съм се убедил, че ревността причинява на човека двадесет пъти повече страдания, отколкото десетгодишен мазол. Ревността е по-опасна от апендикс, защото тя не може да се изреже.

Аз се запознах с ревността още на Волга. Работех там. Добри пари получавах. И си живеех като риба във вода. Излизах понякога на балкона на квартирата си и не можех да се налюбувам на красотите на великата река. И изведнъж... започна да ме преследва ревността на жена ми. Това стана след като танцувах на фестивала с една мургава девойка.

Танцувах на сцената при Дворца на културата, а жена ми в този

СРЕЩА СЪС СПОРТИСТИТЕ СЪТРУДНИЦИ

Завечея редакцията на в. „Борба“ съвместно с Окръжния съвет на БСФС устрои във Велико Търново среща със спортните сътрудници на вестника, председателите на физкультурните дружества и на пропагандните секции към тях, посветена на отравянето на спортивния живот в страните на вестника.

Обсъдени бяха интересни въпроси по разностранна тематика, разработване проблемите на спортното майсторство, на масовия спорт, привличане на по-широк кръг сътрудници и др. Като изтъква, че вестникът успешно подпомага цялата окръжна организация в решаване на задачите по внедряване на физкултурата и спорта в бита на народа, председателът на ОС на БСФС Кръстьо Камбуров благодари на редакцията и десетките доброволни сътрудници и разширяващо своята дейност на физкультурните дружества по спортната, спортното майсторство, изпълнение програмата, утвърдена от Окръжния комитет на Партията, и др.

Делови разговор

Оперативното бюро на Юбилейния комитет за подготовката за чествуването на 100-годишнината на Образцово народно читалище „Надежда“ — Велико Търново в понеделник има заседание.

От докладите на председателите на отделните комисии стана ясно, че редица въпроси са успешно решени.

Целки препоръки за по-нататъшната подготовка направи първият секретар на Окръжния комитет на Партията д-р Йордан Костов, който е председател на Юбилейния комитет.

Накрая другарят Костов, като се спира на огромната едновременно народоползена дейност на читалището, особено през годините на черното османско робство и сетне, когато Велико Търново става люлка на социалистическото движение у нас, посочи, че за да се подготви добре юбилеят, е необходимо въпросите да се решават оперативно, делово и с вестина.

НАШИ ГОСТИ

ГЕРМАНСКИЯТ ЖУРНАЛИСТ

ЙОХАНЕС ХАФЕРКОРН

От няколко дни гост на редакцията на в. „Борба“ е д-р. Йоханес Хаферкорн, редактор в отдел „Международна полити-

ка“ на вестник „Зехнше пап-тунг“, който излиза в Дрезден — Германската демократична република.

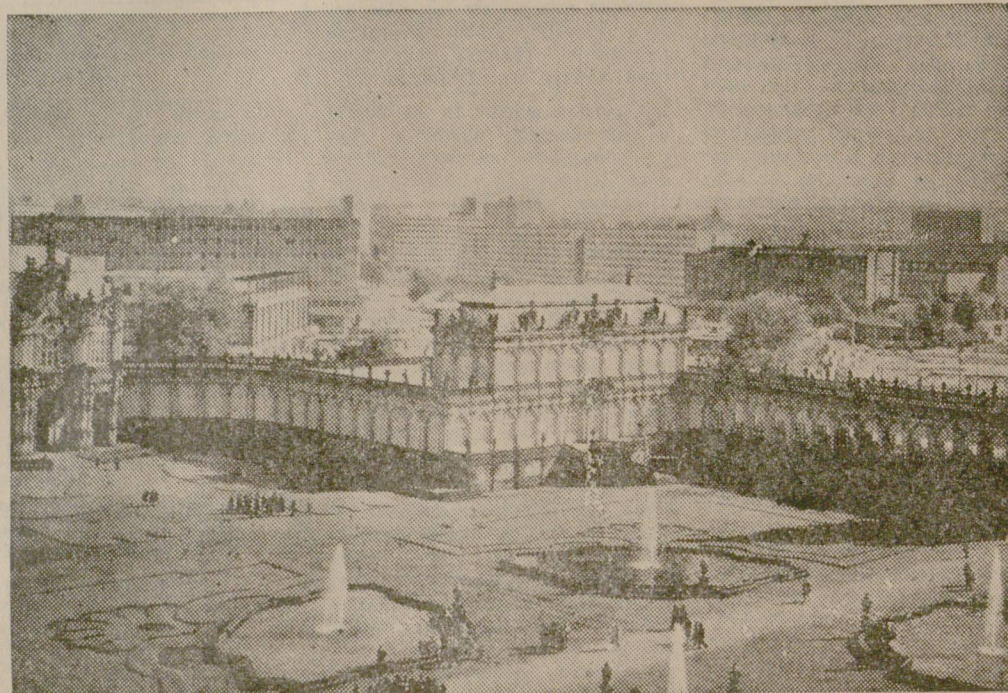
Другарят Хаферкорн се срещна с кооператорите от Стражица, защото се с дейността на някои работнически колективи. Той гостува и в с. Коевци, където води сърдечна беседа с майката-героиня баба Съба Енева, посети легендарните гробове Бузлуджа и Столетов и забележителностите на Велико Търново.

— Никога няма да забравя България, особено сърдечните хора във Великотърновски окръг, с които имах приятни разговори — сподели нашият колега.

Своите впечатления от нашата страна другарят Хаферкорн ще разкаже на читателите на своя вестник.

7 октомври — национален празник на ГДР

ОПОРА НА МИРА И СОЦИАЛИЗМА В ЕВРОПА

Изглед от Дрезден

ме подложи на разпит. Накара ме да разкажа на колко години е Юлия, какъв е темпераментът и, какви са косите и, как се облича и обуща, боядисва ли си ноктите, миглите, устните, веждите. Когато научи всички подробности, за които не се интересува никой отел „Калри“, жена ми се, че не съм протестирал, когато са приели девойката в бригадата. Алла обеща да ме пусне без парашут от третия етаж, ако обичвам с Юлия.

С появата на Юлия в нашата бригада положението ми стана нетърпимо. Ако се случеше да закъснея заради автобуса или заради чаша бира и да се върна четвърт час по-късно от съседа, Алла ме посрещаше със заплахи.

Снарядите, които все по-често изстрелваха, показваха не само мене. Достигаха и до Юлия.

Веднъж се забавих на строежа. Трябваше да се направи стендът. Юлия редактираше текста, а аз рисувах карикатури. Масата, на която работехме, не беше голяма. С лакътя си чувствавах ребрата на Юлия. Този контакт ме запозна с цял живот. Тъй като заради него здравата си изпатих.

Като не ме намерила в бригадата, жена ми дотичала на строежа. И тук ме свари при изпълнение на общественото поръчение. Аз веднага усетих на как во мирисе и извиках:

— Ако ти, Алла, докоснеш Юлия, аз ще се удавя в Днепър.

Моите думи подействаха на Алла. Тя отстъпи. Духът ми се повдигна. Но аз се лъжех, мислейки, че с ревността е свършено. Когато следващия път в при състезието на Юлия обещах на Алла да се удавя в реката, чух следното:

— Старият врабеш със сламя няма да измамиш!

И към Юлия полетяха толкова ругатни, че девойката изгуби търпение и ми постави следното условие:

— Слушай, добри човече, или трябва да научиш жена си на реп, или да се влюбиш в мене...

И девойката така ме погледна, че ми стана горещо.

Не знаех какво да правя: да науча Алла да живее както трябва или да опитам да се влюбя в Юлия.

Преди 19 години върху развалините на фашистка Германия беше създадена Германската демократична република — първата държава на работниците и селяните на немска земя. Днес ГДР е развита индустриална страна. Тя е в редицата на десетте високо развити промишлени държави в света. Машиностроителната, металообработвателната, електротехническата, химическата, полиграфичната, хранителната и др. промишлености имат важно място в стопанството на страната. Селското стопанство е модерно, високопроизводително. Сера ГДР търгува с повече от 100 страни. Заедно с останалите социалистически страни, ГДР отстоява делото на мира и социализма.

Тя е преградна срещу атаките на империализма и реваншизма. Милитаристичните сили от ГФР надигат глас срещу ГДР и искат копигиране на границите на изток. Но тези опити са напразни. Всичко ще се разбие в тази мощна стена. ГДР подкрепя борбата на вьетнамския народ и е за спиране на варварската война във Виетнам.

Българският народ и трудещите се от Великотърновски окръг следят с голям интерес успехите на ГДР в областта на икономиката, културата, образованието. Те горещо поздравяват трудещите се от ГДР с националния им празник — 7 октомври — и им пожелават нови, още по-големи победи във вътрешния и международния политически и икономически живот.

Национално съвещание на здравни работници

„Санитарният контрол изисква вискариност, принципиалност и морално-политическа подготвка“ — под този лозунг протече творческата работа на националното съвещание на санитарните инспектори с полувисше образование по санитарния контрол, организирано от Министерството на народното здраве и социалните грижи в днешния във Велико Търново.

Кандидатът на медицинските науки д-р Мирослав Попов, директор на Великотърновския хигиенно-епидемиологичен институт, откри съвещанието. Обстоятелствата на тема „Настоящи и бъдещи задачи на санитарния инспектор в хигиенно-епидемиологичната служба“ изнесе зам.-началникът на Хигиенно-епидемиологичното управление при МНЗСГ

д-р Веселин Денчев. По докладта станаха оживени разисквания. Обменен беше ценен опит, направени бяха конкретни предложения за бъдещата дейност на санитарните инспектори с полувисше образование като важни фигури в санитарния контрол.

Посрещнат с бурни аплодисменти, на трибуната застана д-р Владимир Калайджиев, който подложи на подробен анализ на говорната работа на санитарните инспектори, даде ценни препоръки за предстоящата им дейност и връчи дипломите на санитарните инспектори от първия випуск, завършили курса за преквалификация.

На снимката: д-р Владимир Калайджиев сред участниците в съвещанието.

СПРАВОЧНИК

ОТ ПОНЕДЕЛНИК, ДО НЕДЕЛЯ ВКЛЮЧИТЕЛНО, КИНАТА В ГРАДОТЕ НА ОКОРЪЖИЕЩЕ ПРОЕКТИРАТ СЛЕДНИТЕ ФИЛМИ:

ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Девети септември“ — „Алпийска балада“, „Искра“ — „Травната“, „Труден фронт“ — „Полнощ от Сан Тропе“ и „Козази“, „Професионално кино „Васил Маринков“ — „Джунгли“ и „Мечешки цирк“, „Пътница на безсмъртието“, „Портрет на един диригент“.

ГОРНА ОРЯХОВИЦА: „Напредък“ — „Изход“, „София Перовска“ и „Балада за войника“, „Професионално кино „Хараламп Стоянов“ — гара Голем Оряховица — „Шофьор на камон“, „Влюбеният матрос“ и „Отличане на девойки“.

СВИЦОВ: „Алеко Константинов“ — „Женско царство“ и „Застав в планината“, „Академия“ — „Изглед в петолъчното“.

ПАВЛИКЕНИ: „Димитър Стоянов“ — „Капитан Леш“ и „Той се казва Омбре“.

ЛЯСКОВЕЦ: „Христо Ботев“ — „Клетка за дама“ и „Гудинг от лаборатория 4“.

ЕЛЕНА: „Христо Ботев“ — „Пожар, момичето ми“, „Отмъщението на тигрите“ и „Гулабът“.

ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ: „Коста Стоянов“ — „Почти неприятен случай“ и „Да танцуваме стрикти“.

ТЕАТЪР
Във втория Драмматичен театър „Константин Кисимов“ — Велико Търново ще гостува в Долна Оряховица, където ще представят пиесата „Почитай баща си!“ от Б. Лавренция.

Със същата пиеса театърът ще гастролира в сряда в гара Горна Оряховица.

В четвъртък, на голямата сцена във Велико Търново, театърът ще играе „Почитай баща си!“, а в Камерен театър 201 ще се състои премиерата на „Амазонката“ от Б. Райнов.

КОНЦЕРТИ

В понеделник в Горна Оряховица ще се състои рецитал „Малкият човек и бейте нощи“, по Досто-

евски. Изпълнява артистът от Театъла на слоното в София Петров.

Във втория в Професионална дом на културата — Велико Търново, ще бъде изнесен концерт от гостуващите в страната ни музиканти от Германската демократична република Уте Винефелд (шугиджа) и Хелмут Фойфел (пиано).

ФУТБОЛ

СЕВЕРНА „Б“ РФ

Допостол — Септември. Локомотив Р — Бенковски, Етър — Спартак, Червено-Орловск — Волгов, Септември — Славия — Локомотив ГО, Академик — Ракокси, Локомотив Ви — Кърпачев, Сетялница — Левски Ляска, Локомотив Ма — Левски Лом.

ТЕЛЕВИЗИЯ

СЪБОТА — 5. X.

18.00 Новини; 18.10 За юношите: „Нежност“ — съветски изгледен филм; 19.30 „Панорама“; 20.20 „Лекка нощ, лека! 20.30 — Изгледен филм; 22.00 „Листопад“ — естраден концерт; Накрая Новини.

НЕДЕЛЯ — 6. X.

10.00 Шахмат; 10.30 „Без борба няма победа“ — изгледен филм, повторение на първа серия; 17.50 Новини; 18.00 Пътчеан — без паспорт; „Среда с Перу“ — филм; 19.00 Концерт: народна музика; 19.30 Забавни минути; 20.00 По света и у нас; 20.20 Спортен екран; 20.35 „Първата година“ — унгарски изгледен филм; 22.00 Културен живот; 22.20 Новини.

ПОНЕДЕЛНИК — 7. X.

17.00 Новини; 17.10 За децата: „Хубава си, татковини!“, 17.35 „Креки мислени срещи“ — предаване за помощта на съветската наука и техника; 18.40 „Братя по оръжие“ — документален филм по случай 25-годишнината на Полската народна войска; 19.00 Вечер на телевизията на ГДР; 20.00 По света и у нас; 20.20 Вечер на телевизията на ГДР (продължение); 22.30 Новини.